

It is common to prejudge the behaviour and physical appearance of other people and places. Prejudice of this kind presumes a belief in one's own set of unarticulated values, in one's own culture. However, underneath this pride in the superiority of one's culture, frequently synonymous with the word "nation" –the idealised locus of a harmonious relation between values and phenomena, there actually exist varying degrees of disquiet. In its subconscious form, this disquiet can feed prejudice, exacerbate and further stupefy it. The result is ignorant arrogance, idiotic nationalism. Prejudice pits one artificial category against another, it circumscribes without ever defining or being able to define topics of distaste and ridicule.

Prejudices are borne by overwhelmed and intimidated visitors and harboured by strained and tried hosts. While travelling to supposedly significant cultural edifices of western societies, visitors are sometimes confronted by the rawness of the urban fabric. Exposed are the quivering nerves of unabashed market forces. Poverty, assumed to belong to the economically less developed regions of this world, stares with one numbed and one angry eye at reckless opulence. The unimaginable scale and pace of development in some cities is like a sheer force that disrupts both the visible and hidden fabric of a settlement culture. In these circumstances architecture exists, if indeed it exists at all, within this rupture between financial interests and socio-political demands.

In the long run, it is an untenable position. Architecture of this kind has become the mirror of false needs and excessive aspirations. Settlements accumulate incongruous objects, piecemeal infrastructure and neglected open spaces, decaying factories, slums. On the peripheries are suburbs kept apart and at once strung together by motorways.

It would be too demanding to expect architecture to provide either a coherent structure or a beautifying gloss in face of such a pathology of individualism.

The above problems are to be found on both sides of the Atlantic Ocean. The discussion of Europe's rape belongs as much to the realm of myth as the belief in a single identity of either the United States of America or Europe belongs to the realm of prejudice and wishful thinking.

Aside from the technical questions of the physical structu-

Bandera Flag
Jasper Johns, 1975, 3 x 153,8 cm, The Museum of Modern Art,
New York (Mr Philip Johnson Donation)

Imposing Standards

És freqüent prejudjar el comportament i l'aparença física d'altres persones i d'altres llocs. Els prejudicis d'aquesta mena impliquen la creença en un conjunt propi de valors sense articular, en una cultura pròpia. No obstant això, sota aquest orgull per la superioritat de la pròpia cultura, que sovint és sinònim de la paraula "nació" –el lloc idealitzat d'una relació harmoniosa entre els valors i els fenòmens–, de fet hi ha graus canviants d'inquietud. En la seva manifestació subconscient, aquesta inquietud pot alimentar els prejudicis, exacerbar-los i, més endavant, adormir-los. El resultat d'això és l'arrogància ignorant, el nacionalisme poca-solta. Els prejudicis oposen una categoria artificial contra una altra, circumscriuen els tòpics de l'aversion i el ridícul sense ni tan sols definir-los o ser capaç de definir-los.

Els prejudicis arriben de la mà dels visitants aclaparats i intimidats, i són mantinguts per amfitrions tensos i soferts. Quan contempen els monuments suposadament significatius de les cultures occidentals, de vegades els visitants es troben davant la cruesa de la trama urbana. Els nervis tremolosos de les desenfrenades forces del mercat són al descobert. La pobresa, que suposadament és una característica de les regions econòmicament menys desenvolupades d'aquest món, contempla aquesta opulència amb ulls insensibles i alhora irritats. L'escala i el ritme inimaginables del desenvolupament en algunes ciutats és com una força tallant que trenca tant la trama visible com l'amagada d'una cultura de l'assentament. En aquestes circumstàncies, l'arquitectura es troba –si és que n'hi ha– dins aquesta ruptura entre els interessos financers i les demandes socio-polítiques. A llarg termini, és una posició insostenible. L'arquitectura d'aquesta mena ha esdevingut el mirall de falses necessitats i d'aspiracions excessives. Els nuclis urbans acumulen objectes incongruents, infraestructures poc sistemàtiques i espais oberts descurats, fàbriques en ruïna, barris degradats.

A la perifèria, les autopistes tan aviat separen com uneixen les zones residencials.

Aquests problemes els trobem a totes dues bandes de l'oceà Atlàntic. El debat sobre la ruïna d'Europa pertany al món del mite, de la mateixa manera que la creença en una identitat única dels Estats Units o d'Europa pertany al món del prejudici i de les il·lusions.

A més de les qüestions tècniques sobre l'estructura física

ring of space, its environmental control, there is the pressing issue of our conception of nature. Beyond the ecological domain is the cultural question of how more and more of the humanly controlled and reproduced environment can exist in conjunction with still untamed natural forces. The idealistic view of the savage is inadequate for the larger part of western civilization's territory. Equally, the manicured pretence of the picturesque is considered untenable.

An option attempts to produce an architecture that once again brings together the constitutive and the representative dimensions within the single act of building. This attempt searches for conciseness, precision and rigour in the bringing together of inherently substantive materials, building elements and the architectural idea. It searches for the appropriate satisfaction of appropriately identified needs in an edifice that allows for an appropriately articulated set of aspirations. It requires investigative minds, not given to adopting easy solutions or ready-mades without thorough evaluation. It is a laborious process. The assertion of the designer's ego in a personal identification with a specially developed form or symbol does not arise.

However, such research is successful only when it runs concurrently with the framing of the cultural context. One such example is the central European public housing policy of the 1930's that emerged with the critique of physical and social conditions of nineteenth-century tenement blocks. In this sense, there is recognition that architecture needs to constantly reaffirm its ability to fulfil and amplify basic requirements.

The framing of the cultural context implies an engagement for architecture in the public realm. It means that the cosy academic and professional enclosures need to be left behind. Unfortunately, most of those speaking on architecture have not an iota of an understanding of architecture's role and complexity. Instead, there has been a tendency to inflate the presence of the designer. Architecture, in this sense, has become a field for stardom. This phenomenon is neither exclusive nor original to the United States of America; a little reflection will reveal that the history of architectural publicity and self-publicity has its origins in Europe, not in the U.S.A.

If the mass media has not been found to have been of any

help, it could explain why significant work can be found in the provinces. It is there, outside the wasteful capitals of culture, that schools and practices can concentrate: thinking and building for recognizable needs. Knowing word-of-mouth substitutes the wide chatter of journalists, proud craftsmanship replaces the sleight-of-hand of the idle sub-contractors. In the precision of thought and in the engagement with a close network of collaborators lie the seeds of realized quality, irrespective of place and cultural context. Thus attention is focused away from the glamorous end-product, so admired by the two-dimensional media, and turned towards shared labour and receptive clients.

Standards in architecture are established and maintained only through this realization. As cultures, societies, professions, or individuals, we have no right to impose standards if we do not ourselves subscribe to and hold up imposing standards. Equally, we should recognize the ability of others to set standards and we should have the ability to recognize them if they are valid. ■

de l'espai i el seu control ambiental, persisteix la qüestió de la nostra concepció de la naturalesa. Més enllà del terreny ecològic, hi ha la qüestió cultural de com els ambients reproduïts i controlats per l'home, cada vegada més nombrosos, poden coexistir juntament amb forces naturals encara indomades. La visió idealista del que és salvatge ja no és vàlida per a la major part del territori de la civilització occidental. De la mateixa manera, l'afectació refinada del pintoresc es considera insostenible.

Una opció intenta produir una arquitectura que aplegui de nou les dimensions constitutiva i representativa que es troben en l'acte mateix de construir. Aquest intent persegueix la concisió, la precisió i el rigor en la reunió dels materials inherentment substantius, els elements constructius i la idea arquitectònica. Busca la satisfacció apropiada de necessitats apropiadament identificades en un edifici que té en consideració un conjunt d'aspiracions apropiadament articulades. Requereix investigació, i no pas solucions fàcils o fabricades en sèrie, sense una avaluació exhaustiva. Es tracta d'un procés laboriós. No hi ha lloc perquè l'ego del dissenyador s'afirmi mitjançant una identificació personal amb una forma o un símbol especialment desenvolupat.

No obstant això, aquesta recerca només té èxit quan té lloc paral·lelament a l'emmarcament del context cultural. Un exemple n'és la política pública de l'habitatge de l'Europa central dels anys 30, que va sorgir a partir de la crítica de les condicions físiques i socials dels blocs d'habitatges del segle XIX. En aquest sentit, hi ha un reconeixement que l'arquitectura ha d'afirmar constantment la seva capacitat d'amplificar i respondre als requisits bàsics.

L'emmarcament del context cultural implica un compromís de l'arquitectura en el terreny públic. Això significa que cal deixar enrera els confortables tancats acadèmics i professionals. Malauradament, la majoria dels que parlen d'arquitectura tenen una comprensió molt minsa de la funció i la complexitat de l'arquitectura. En lloc d'això, hi ha hagut una tendència a inflar la presència del dissenyador. L'arquitectura, en aquest sentit, ha esdevingut un terreny per a la popularització. Aquest fenomen no és exclusiu ni originari dels Estats Units; una mica de recerca ens pot demostrar que la història de la propaganda i l'autopropaganda de l'arquitectura té els

seus orígens a Europa, no als Estats Units.

No obstant que s'ha vist que en aquest aspecte els mitjans de comunicació no ens han servit per a res, sí que podrien explicar per què es pot trobar obra representativa lluny de les grans ciutats. És aquí, fora de les malgastadores capitals de la cultura, que les escoles i les obres es poden concentrar: pensar i construir per a necessitats recognoscibles. El coneixement oral substitueix la xerrameca buida dels periodistes, l'artesanía ben feta reemplaça els jocs de mans dels subcontractistes ociosos. Les llavors de la qualitat duta a terme –independentment del lloc i del context cultural– es troben en la precisió de pensament i en el compromís amb una estreta xarxa de col·laboradors. D'aquesta manera, l'atenció es desplaça de l'atractiu producte final, tan admirat pels mitjans de comunicació bidimensionals, cap al treball compartit i els clients receptius.

Els patrons en arquitectura són establerts i mantinguts només mitjançant la comprensió d'això. Sigui en qualitat de cultures, de societats, de professions o d'individus, no tenim cap dret d'imposar patrons si nosaltres mateixos no som capaços d'adherir-nos-hi, si no sostenim els patrons que es puguin imposar. De la mateixa manera, hauríem de reconèixer la capacitat que tenen els altres de fixar patrons, i si aquests són vàlids hauríem de tenir la capacitat de reconèixe'ls. ■